

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Mig bekendt er der ikke kommet konkrete tilkendegivelser fra Berlusconi om, at en kommende italiensk regering ikke vil overholde spillereglerne i samarbejdet om den økonomiske politik i EU. Det er jeg ikke bekendt med. Jeg er bekendt med de tal, som hr. Frank Dahlgaard nævner fra den italienske valgkamp.

Derfor er det selvfølgelig også interessant, hvad det er for en politik, den nye italienske regering vil føre. Den proces, der foregår nu med regeringsdannelse osv. i Italien, må man jo afvente, inden man tager stilling til den type spørgsmål.

Endelig er det vigtigt for mig også at bruge denne her lejlighed til at minde om, at både i Den Økonomiske og Monetære Union og i eurosamarbejdet er det det enkelte land, der har ansvaret for finanspolitikken. Men det er jo klart, at den samlede økonomiske politik inden for euroområdet og EU-området er, at man overholder spillereglerne. Spillereglerne består af de bestemmelser, der er i Traktaten, og af det, der er formuleret i stabilitetsobjektspakken.

Jeg har intet grundlag for i dag at sige, at en ny italiensk regering ikke vil overholde spillereglerne.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for svaret.

For det første: Kan ministeren oplyse, hvad Italiens offentlige gæld i procent af BNP er i dag? Den er mig bekendt over 100 pct. og allerede over den grænse, der tillades i eurosystemet. Og hvad er underskuddet på de offentlige finanser i Italien? Ligger det ikke på to komma et eller andet procent og kan hurtigt komme op over de tre procent, som er grænsen?

Når spørgsmålet er interessant, er det jo, fordi alene muligheden for, at Italien kommer i en sådan situation og kører sin egen finanspolitik, som ministeren siger, at de kan gøre, jo udstiller eurokonstruktionens mangel. Man kan ikke stoppe den.

Kan ministeren bekræfte, at der sådan set ikke er problemer omkring eurostabiliteten, hvis Irland laver sådan noget – de har jo fået en henstilling – eller hvis Finland eller Østrig, de små lande, laver sådan noget? Men når en af de helt store, og bortset fra Tyskland er det jo Frankrig og Italien, bare åbner mulighed for, at det kan ske, så vil finansmarkedet tage sorgerne og bekymringerne på forskud. Og kan det være – det

er også et spørgsmål – årsagen til, at eurokursen er faldet til usle 85 US cent?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo rigtigt, som hr. Frank Dahlgaard siger, at euroen står meget lavt i kurs i forhold til den amerikanske dollar, og jeg går ikke ud fra, at økonomiministeren vil fastholde, at det er på grund af en utrolig stærk amerikansk økonomi, som vi hørte i folkeafstemningskampagnen frem til den 28. september sidste år.

Men når jeg tager ordet, er det for at få økonomiministerens vurdering af, om man i EU-kredsen og her altså blandt eurolandene behandler lande forskelligt. For jeg synes, det ser ud til, at der er en tendens til, at når det er små lande, man falder over, er der ikke så langt fra diskussion til handling, mens der, når det er store lande, er meget længere.

Vi så det med Østrig, der måtte ifalde sanktioner, fordi de ville vælge en regering, hvor Frihedspartiet indgik. Italien ifalder ikke sanktioner, som oplyst på nuværende tidspunkt. Irland fik en henstilling for sin økonomiske politik og blev bedt om at lave finanspolitikken om. Italien, som har bebudet nogle ting med den nye regering, får ikke nogen henstilling, som det ser ud nu. Der går tiden.

Er det ikke et udtryk for, at man behandler små og store lande forskelligt i samarbejdet?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke det faktisk bekymrer den danske regering, at de lande, som nu hævder, at de vil indføre euroen pr. 1. januar 2002, er så meget ude af takt, som de faktisk er. Det har den franske statsminister jo også draget den konklusion af, at han nu har foreslået, at der indføres en euroregering, der skal overtage kontrollen med økonomien i de pågældende lande. Den regering vil jo i givet fald blive nødt til at sætte Italien under administration.

Den italienske regering har jo tænkt sig at gennemføre samme fortvivlede manøvre som præsident Bush med at tage alle statens penge og dele dem ud til dem, der har for mange penge i forvejen. Det vil jo ødelægge euroen. Det er ministeren vel enig i. Så det, jeg vil spørge ministeren om, er, om vi i dag ikke bør prise os dybt lykkelige over, at den danske befolkning den 28. september sidste år frelste os fra at blive involveret i det morads, som Berlusconi og andre er på vej til at trække Euroland ind i?